

”עם הספר”

או ”עם הכסף”?

השבוע לפני הצהריים האזנתי ברדיו לשיר מקסים מפי אדית סיאף בתכנית לעקרת-הבית. פתאום, באמצע השיר, ללא אזהרה מוקדמת, נקטעה זמרתה של סיאף הגדולה, ובמקומה הושמע שידול לקניית תה מסוים. (כמובן שקפצתי מיד כחץ מקשת למכולת לקנות תה!) לפעמים אנו שומעים על בני-אדם הר מנסצים יצירות אמנות, מכנים אנשים כאלה בשם ”ווגדלים”, ונזכרתי בווגדלים אחרי ששירתה של סיאף נקטעה בידי אני שי הרדיו ה”תרבותיים”.

אבל מה אפשר לעשות — כולנו מוכר-חיים התפרנס, והכסף יענה את הכל. אמנם אנו ”עם הספר”, ולא היללה ”עם הכסף”, אבל אם כבר כסף אז למה היריסוסמת רק ברדיו, בעתון, בקולנוע, ב מגרש הכדורגל ובכל חור? למה לא ל הכניס אותה גם לבתי-הספר ולבתי-הכנסת? אני חושב שזה יכניס למשרדי החינוך והדתות שפע של כסף. המוסר בישראל במילא כבר הגיע מזמן לתחתית השפל, ושום דבר לא יוכל להורידו עוד יותר: אין לאן.

קריינית הרדיו סיימה את סימניה ב” ברכה: — ”שיהיה לכם יום מהנה!” תודה רבה! היה מהנה מאד... שמחה שחור, חולון

היום אכנרי

מחר בנין!

”העולם הזה” 1844, ”הלילה בו נאספה הכנסת”, ליל-השימורים והמרי הפרלמנטרי, על העברת חוק עודפי קולות.

מכל הבאלאגאן, ומכל הרעש דבר אחד ברור כעת לכל אזרח במדינה: מהו פרוצדור האמיתי של האופוזיציה הלאומית. האמיתי הכל על חרות. שהם פאסיטיס מודרנים בידי דיק טאטור וזכר-אריז מה שהם סר-הדעף דף מיותר של הירפלג הימני במערך, אבל היום גיליתי שמעל לכל הם גם טיפשים גמורים. האם הח”כ דוק טור יחונן באדר הוא סקלרוטי לגמרי כר? האם כהו עיניו של הפארלי-מנטאר בהאלידי עה בכנסת ישראל, מלראות את הדפיקה הפארלמנטארית ה גדולה שאורבת לחרות בפתח! מה הוא עושה? עוזר לכנופייתו של עופר בגיבוש ממשלת עולם? האם טחה מחשבתו הר פארלמנטארית מראות את אשר יקרה ב יום בו יהיה למערך רוב גמור ומוחלט? בנין ולנדאו! הקשיבו היטב לקריאות המושהות כיום כלפי אכנרי ותמיר. שימו לב לתרגילי סתימת הפה והמצפון שר המערך מתכנן השכם והערב. מחל-מחר תיים יופנו כל התרגילים והשיטות האלה כלפיכם!

הראי

מלראות את הדפיקה הפארלמנטארית ה גדולה שאורבת לחרות בפתח! מה הוא עושה? עוזר לכנופייתו של עופר בגיבוש ממשלת עולם? האם טחה מחשבתו הר פארלמנטארית מראות את אשר יקרה ב יום בו יהיה למערך רוב גמור ומוחלט? בנין ולנדאו! הקשיבו היטב לקריאות המושהות כיום כלפי אכנרי ותמיר. שימו לב לתרגילי סתימת הפה והמצפון שר המערך מתכנן השכם והערב. מחל-מחר תיים יופנו כל התרגילים והשיטות האלה כלפיכם!

מימה

ישולחן

זכותו של כל ילד למיטה ושולחן ל הכנת שעורים, אינה עומדת לזיכונה. וכל הכבוד ליצחק בן-אהרון הדואג לכך. אולם לי נראה שהנוק הכספי שגורמות השביתות באשדוד ולוד, יכולות לספק לכל ילד מיטה, שולחן וגם עפרון ושתי מחברות.

מאיר בלומברג, ראשון לציון

”אני

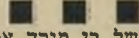
יושב בחינם”

אני כותב את מכתבי זה מבית-הסוהר תל-מונד. אני חייל שנשפטי בתאריך 21.12.72 מודשי מאסר על לא עוול בכפי. בזמן ילדותי עברתי כמה עבירות ו ישבתי שנתיים במוסד לעבריינים. לאחר

ארץ האידיאלים הסינטיים

ש משמעות סימבולית לסימכות הפרשיות של ארבעת בחורי הישיבה וארבעת הישראלים חברי המהפכה האדומה. יש בשני הסיפורים הללו מן העיוות האידיאולוגי הממצה את הפאנאטיות שלו עד תום, ומן הפאראדוקס הטראגי המצוי בקצה הפאנא-טיות הזאת.

ניסיון ההתנקשות בחיי הרב גורן, ותיכונן ההתנקשות בחיי אנשי הביטחון, הוכיחו בעליל כיצד עיקרון ”המטרה מקדשת את האמצעים” עולה על גדותיו ומציף בסופו של דבר את עצמו. אמצעים טמאים לא מתקדשים על-ידי אף מטרה! — היא זאת התורה, או היא זה הסינטיאליזם. אמצעים טמאים הם בהינתן מוקצה מחמת מיאוס. אידיאולוגים שלא מואסים בהם מזהמים באמצעות אמצעיהם את מטרתם השתוהה.

ני מביין את כאבו של בן תורה אמיתי. יש לו תורת חיים נצחית וחד-משמעית, ואין לו עוד זולתה. ובאים אנשים קטנים מאוד (שלגביהם ”תורה” היא סעיף בפרוטוקול בין ”שיכון” ל”תקשורת”), ומחליטים בישיבות הממשלה שלהם להעביר את התורה שלו מסדר-היום.

אני מבין גם לליבו של סוציאליסט עקבי. יש לו אידיאל נשגב, והוא שומר עליו מכל משמר. ובאים אותם אנשים קטנים, באותן ישיבות ממשלה, ומתעללים שוב ושוב ב”סוציאליזם” שלו (שמבחינה פורמאלית הם אמורים אפילו לייצג אותו).

זה מרתית. אני יודע. אני מכיר את ההרגשה, הרגשה מפ-חידה כזאת, כאילו חונקת הסכיבה הרקובה כל אידיאל שצומח. אבל להגיב בצורה האיומה הזאת? לנקוט באמצעים המסור-כנים הללו? בשום פנים לא! אסור לכרות את הענף הרקוב שאנחנו נמצאים עליו! אסור בתכלית האיסור!

אני מסוגל להבין את הפעולה הוועמית ביותר שתבוצע על-ידי חבלן פלסטיני. שרשרת הטראגדיות שעוברת עליו, הופכת לחסרת משמעות כל מערכת ראציונלית של תורת מוסר. מאותה סיבה אני מבין לחלוטין את התפרצותו הקנאית של פנחס בן-יאיר לעיני כל בני ישראל.

אני מודה, שיש מצבי לחץ קשים ביותר, שבהם קריטריון ההתייחסות לתגובות איננו ”להצדיק או לא להצדיק”, אלא ”להבין או לא להבין”. מצבם של ארבעת הדתיים הקיצוניים, ושל ארבעת השמא-לנים הקיצוניים איננו כזה! משום כך אין אפשרות להבין אותם. ועל אחת כמה וכמה שאין אפשרות להצדיק אותם!

אבל אני רוצה בכל זאת להגיד כמה מילים על הטראגדיה שעוברים בארץ הזאת שני המחנות הללו. הארץ הזאת היא ארץ פסאודו-סוציאליסטית שבאותה הודמ נות סוגרת גם לאלוהים סינטי. בארץ הזאת חוגגים תוך חודש אחד את ”חג המימונה”, את ”חג האחד במאי”, את ”חג הפטי” שים” ואת ”חג מתן תורה”.

הארץ הזאת שובתת בימי חול ליד סניפי ההסתדרות, כשבשבתות ובימים טובים היא עולה לרגל אל הכותל המערבי, ומדביקה לפדחתה כיפות מקארטון. מנהיגי הארץ הזאת מת-בלבלים במידה שווה של נוסטאלגיה בין ילדות ה”חדר” לבין נעורי המהפכה הגדולה של 1917.

אך בעוד שאצל מנהיגי הארץ הזאת התופעה נובעת מסגוליות טבעית, הרי שאצל הארץ עצמה התסביך הוא הרבה יותר מורכב. הארץ הזאת טובלת מסכיופופניה מדומה. כלומר, בעצם היא ריקה לחלוטין, אבל היא משכנעת את עצמה שיש בה גם דת וגם סוציאליזם.

והארץ הזאת מודעת היטב לתסביך שלה, וכמו כל חולה אמיתי, היא שואפת לשקוע עמוק אל תוך היותיה. רק שגילויים בודדים של דת בריאה מחד וסוציאליזם בריא מאידך, מודק-רים ללא הרף מול עיניה הבהות, ומונעים ממנה לצלול סר-פית אל תוך תרדמת הלבנטיניות המתוקה.

שומיכך עושה הארץ החולה הזאת את כל המאמצים לשכנע את עצמה שהתופעות הללו אינן אלא תרמית ואחיות עניינים. משום-כך קפצה הארץ ממיטת חוליה, כמוצאת שלל רב, כשנודע לה על ארבעת בחורי הישיבה שניסו להתנקש בחיי הרב גורן. משום-כך היא נוספה מול עיניה בתגלית המרעישיה של ארבעת הישראלים המרגלים.

משום-כך חשוב לארץ הזאת להוכיח שכל דתי אמיתי וכל סוציאליסט אמיתי אינו אלא, מרגל, משתמש, בוגד, מתוסכל, טירוריסט, מיידה אבנים, רוצח רבנים, ומה לא בעצם? רק כך היא תוכל לנער מעליה את כל הנגיפים הנדבקים אל שוליה, ומונעים בעדה מלהתמסר להגשמת התקות שתלו בה חויה. רק כך, כאמור, היא תוכל לשקוע סופית בתרדמת הלבנ-טיניות המתוקה. רק כך.

או לילה טוב. אורי אידן, ירושלים

ישנו אחד כזה, או הגיע הזמן שיראה זאת, ישאל וידע. להניק זה לא ייק, ובפרט לא בצורה שזה הוצג בשבועונים, ולגבי אותם הורים אשר כה חוששים שילדיהם יראו תמונות אלו בביתם (שזמו שמיים) הייתי אומרת שהם המימים יותר מילדיהם. ולגבי המבוגרים או אלה הר חושבים עצמם למבוגרים ואשר הודעו מתמונות אלו, זה מעציב מאד בעבורם. הייתי מעוניינת לשאול את אותם הורים אשר כה חוששים שילדיהם יראו תמונות אלו בעיתון: מה יותר מסוכן ובלתי חינוכי עבור ילדיהם, לראות תמונות אלו, או לקרוא בעתון על שחיתויות למיניהם של נבחרי הציבור, מעילה באמונתם ובכספם? חנה פמואל, חיפה

קללות

אינן בדיחות

אם זה ימשיך בקצב הזה, אז עמוד שלוש, שעד ההומור והסאטירה שלכם עוד יתחיל להצחיק.

שרומי

זה לא הוא, השכיבה אותי פלאים. או תהיו בריאים ותמשיכו ככה. פחות קללות ויותר בדיחות. לא שיש לי משהו מיוחד נגד כוסי-אימכם, אבל כמה כאלה אפשר כבר להכניס במיסגרת מצומצמת של עמוד אחד? רפאל שרומי, תל-אביב

קוראים השוחחים מכתבים מתכשפים לנפח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצרפים תמר נות למכתביהם.

כתב העולם הזה עם הלך זיידל, כמה שעות לאחר פגישתו האמורה עם אבא קובנר, ציטט הכתב לפני זיידל את דברי קובנר לפיהם הודה זיידל, כי טעה במה שאמר עליו. להלן הנוסח המילולי של השיחה: שאלה: האם נכון שהודית בפני קוב-נר עטתיה?

זיידל: לא! מי אמר? שאני עטתיה? אמרתי בפירוש שאכתוב שהיתה איהבנה טראגית. יתכן שנקבע בארבע ובאתי ב חמש, יתכן איהבנות אחרות, אך העוב-דות הן עובדות. שאלה: האם אינך חוזר בך מן ה עובדות?

זיידל: בהחלט שלא! מה זה, יש לי עדים לעובדות! זכותו של זיידל לחזור בו מטענותיו, אבל שלא יעשה זאת על חשבון העולם הזה.

מה עדיף?

עירום או שחיתות?

”העולם הזה” 1840, איגרת לקו-רא על חלבטים בין חברי המע-רכת בעיקבות מירסומן של שתי תמונות עירום נועזות.

התבוננתי היטב בשתי התמונות הללו, אשר גרמו לכם ללבטים חמורים עקב תגו-רות הקוראים.

אני עצמי לא מוצאת כל פגם אסתטי או חינוכי בתמונות אלו. סבורה אנוכי ש בימינו אנו, אין כמעט ילד אשר יודע כבר קרוא וכתוב ושעדיין אינו יודע כיצד נראה ישבן, אבר מין זכרי / נשי וזהו אשה, ומה עושים עם כל זה. ובמידה ור

תיאטרון ישראלי
קופרודוקציה של שיכון עובדים ומשרד-השיכון
דירת הרווקים
מחזה (מחפיר)
בהשתתפות: אברהם עופר, זאב שרף ואמני צמרת.
החצנת התקיימה כבר ברחוב בורלא וקריית שפרינצק
יוש חשש שתתיקיים במקומות רבים בארץ.
הקהל נדרש לא לקבל את טענת הקופאים שהכרטיסים (הדירות) אולו ולא לרכוש כרטיסים (דירות) בשוק השחור.
קורא, תל-אביב